

84. Studenec s 2882 dušami. Podobčine: Studenec, Zaboršt, Bučka, Véliki Trn, Srednje Arto, Ravno.
85. Krško s 3455 dušami. Podobčine: Kobile, Ženuše, Sv. Lorenc, Srednje Pijavke, Krško, Leskovec.
86. Cirklje s 3562 dušami. Podobčine: Vélika vas, Pudlog, Malo Mraževo, Gorica, Drnovo, Cirklje, Gorenje, Skopice, Krška vas.
87. Mokronog s 3237 dušami. Podobčine: Mokronog, Zabukovje, Ornuška vas, Trebeljno, Jelševac, Laknec, Tržišče.
88. Šmarjeta s 1893 dušami. Podobčine: Gorenja vas, Zburi, Zagrad.
89. Škocijan s 2006 dušami. Podobčine: Dobrava, Stara vas, Dole, Telče, Krzinji vrh.
90. Boštanj s 2964 dušami. Podobčine: Goveji dol, Dvor, Cerovec, Podboršt, Kal, Boštanj, Kompolje, Vrh.
91. Radeče s 2410 dušami. Podobčine: Podkraj, Hotemež, Vrhovo, Radeče, Njivice, St. Križ.
92. Mirna s 2165 dušami. Podobčine: Ostrožnik, Brezovica, Mirna, Selo, Tihoboj, Zabukovje.
93. Šentrupert s 3182 dušami. Podobčine: Straža, Sv. Lorenec, Cirk, Št. Rupert, Pijavice, Bistrica.
94. Dole s 2764 dušami. Podobčine: Dole, Sv. Juri, Dobovec, Košca, Polšnik.
95. Sv. Križ s 2847 dušami. Podobčine: Moravče, Vodice, Goba, Ukrog, Čatež, Poljane, Gradišče, Jeseni vrh.
96. Višnja gora s 3115 dušami. Podobčine: Višnja gora, Draga, Hudo, Dobrava, Leskovec, Polica, Blečji vrh, Stara vas, Vélika Loka, Ilova gora, Luče, Križ.
97. Šmarje s 3251 dušami. Podobčine: Šmarje, Mali vrh, Lanišče, Grosuplje, Slivnica, Ponova vas, Stranska vas, Selo.
98. Prežganje s 2962 dušami. Podobčine: Sveti Anton, Kresnice, Kresniški vrh, Sostro, Trebelevo, Voljavlje.
99. Zatičina s 3337 dušami. Podobčine: Zatičina, Metnaj, Češnjice, Šent Vid, Bukovica, Rodokova vas, Vélike Pece, Muljava, Gorenja vas.
100. Véliki Gaber s 2957 dušami. Podobčine: Zobrače, Temenice, Male Dole, Véliki Gaber, Prapreče, Stojanski vrh, Zagorica, Podboršt, Dob, Dolga njiva, Mali Videm.
101. Litija s 2874 dušami. Podobčine: Jablanica, Liberga, Ventarjevec, Šmartno, Litija.
102. Turjak s 2907 dušami. Podobčine: Turjak, Liplene, Osolnik, Krvave peči, Selo, Vino.
103. Dobrépolje s 3413 dušami. Podobčine: Zdenska vas, Cesta, Videm, Podgora, Zagorica, Kompolje, Potiskavec, Podtabor, Račna.
104. Ribnica s 2747 dušami. Podobčine: Ribnica, Gorenja vas, Sušje, Dane, Jurjevica.
105. Dolenja vas s 2622 dušami. Podobčine: Dolenja vas, Grčarice, Rakitnica, Prigorica, Goriča vas.
106. Sodražica s 2460 dušami. Podobčine: Sodražica, Vélike Poljane, Vinice, Zamostec, Žigmarice.
107. Loški potok s 2339 dušami. Podobčine: Gora, Ravne, Retje, Hrib, Travnik.
108. Lašče s 2736 dušami. Podobčine: Vélike Lašče, Volaka, Lužarje, Dvorska vas, Poljane, sveti Gregor.
109. Kočevje s 2802 dušami. Podobčine: Kočevsko mesto, Selo, Črni potok, Nevald (Lienfeld).
110. Mala gora s 3397 dušami. Podobčine: Koflarji, Stara cerkev, Mala gora, Stari log, Polom.
111. Črmošnjice s 2682 dušami. Podobčine: Poljane, Stara Žaga, Črmošnjice, Blatnik, Kleče, Štale, Planina.
112. Koprivnik s 2632 dušami. Podobčine: Onek, Koprivnik, Rahnau (Rajhenau), Hrib, Kumerdorf, Nemška Loka, Bukova gora, Freže.
113. Mozelj s 2114 dušami. Podobčine: Moželj, Knežja Lipa, Rajntal, Duhovo (Škril), Log.
114. Kočevska Reka s 2831 dušami. Podobčine: Novi Lazi, Štalcarji, Kočevska Reka, Tiefenbach, Morovec, Gotenice, Koče.
115. Trava s 2297 dušami. Podobčine: Osilnica, Žurgarji, Trava, Preska, Bosilja Loka.
116. Kostel s 2756 dušami. Podobčine: Banjaloka, Suhor, Fara, Pirče.
117. Poljane s 3129 dušami. Podobčine: Čeplje, Dolenja, Podgora, Predgrad, Stari trg, Radenice, Šodevce, Dol.
118. Obrh s 2860 dušami. Podobčine: Obrh, Doblince, Maverl, Golek, Butoraj, Tanča gora.
119. Metlika s 3265 dušami. Podobčine: Metlika, Rozalnica, Lokvica, Bušina vas, Hrast, Dule, Dobrovice.
120. Drašiče s 2285 dušami. Podobčine: Drašiče, Radovič, Božjakovo, Radovica, Bojanja vas, Slamna vas, Grabrovec.
121. Gradac s 2808 dušami. Podobčine: Gradac, Podzemelj, Primostek, Krašinec, Griblje, Bedenj, Tribuče, Zastava, Vinji vrh.
122. Črnomelj s 2933 dušami. Podobčine: Črnomelj, Loka, Petrova vas, Telečji vrh, Kot.
123. Šemič s 3077 dušami. Podobčine: Šemič, Štreklovec, Pribiše, Sodji vrh, Češnjevca, Brezje.
124. Podbrezje s 2900 dušami. Podobčine: Adlešči, Preloka, Vinica, Hrast, Bojance.
125. Vrh s 2661 dušami. Podobčine: Vrh, Damelj, Učekovce, Nova lipa, Stara lipa, Beli vrh.

Šolske stvari.

Kakošen sad so nekdanje nemške ljudske šole na Kranjskem obrodile.

Večni Mojster je rekel, da se vsako drevo mora po sadu spoznati, ali je kaj vredno ali ne.

Zato se ne bomo po nikakoršnih „sofizmih“ zapejlani motili, ako vrednost nekdanjih nemških ljudskih šol na Kranjskem po sadu sodimo, kterege so nam obrodile. Kar se bo tukaj pisalo, je pisavec vse sam videl in slišal, ter je pripravljen s prstom pokazati, kje da se je godilo, ako bi kdo to terjal. On piše le fakta, čisto objektivno, iz ljubezni do resnice in ljudstva „sine ira et studio“, nikomur za ljubo, nikomur za hudo.

Gotovo je, da se je nemščina našim kmetiškim otrokom v ljudskih šolah že od tistega časa v glavo vbijala, kar so se na Kranjskem prve ljudske šole rodile. Je li so se pa ljudje takih krajev, takih fará, res nemščine toliko naučili, da bi jim bila kaj v življenji pomagala? Nikakor ne! Znana mi je na pr. fara na Gorenskem, kjer so imeli 70 let nemško ljudsko šolo in v tem času saj dva izvrstna učitelja, ki sta več kot 30 let pridno delala in se ubijala, pa kaj je bil sad njunega truda? Vsa ta fara ni imela 1848. leta tudi ne ene duše, ktera bi se bila v njeni šoli nemščine naučila. Le kakih pet odraslih moških je bilo, ki so znali prav počasi z nemškimi črkami zakrempati: „N. N. Zeuge“, še večkrat pa: „Zajge.“ Vsi drugi vkup še toliko niso znali nemško pisati, posebno ženska ni znala nobena nič pisati, in maloktera je bila, ki bi bila poznala vse črke. Da bi bil kdo kake nemške

bukve ali celó kancelijske spise razumel, ni treba misliti. Tudi nihče ni bral kacih nemških bukev, še molitvenih ne. Kakošen „Gute Morgen“, „Bigec“ ali v pijanosti: „Noch a Seitel Schnops“ itd. — to pa menda za življenje pač malo koristi. Bili so pa v poprej omenjeni fari trije možje, ki so hitro in razumljivo slovensko pisali, pa se tega niso v šoli, ampak doma naučili. Ker se je v šoli domača beseda zanemarjala, je bilo v uni fari med odraslimi prav malo ljudi, kateri bi bili znali brati. — To je pač reven sad 70letnega truda! — Idi pa zdaj v ravno to faro, malo let je še, kar se po domače v šoli uči, in našel boš, da je malo ljudi od 24. leta nazaj, kateri bi ne znali brati in saj nekoliko slovensko pisati. Ali ni to očiten napredek in živa priča, da je za ljudsko šolo le domača in edino le domača beseda?

Od nekdanj se je po strašni krivici in neizrečeni slepoti v več krajih v kranjskih ljudskih šolah tudi krščanski nauk nemško učil, in se je tudi nemško v šoli molilo. To menda zato, da bi se nihče ne bil ponemčil! — Poglejmo še, koliko se je bilo nemškega krščanskega nauka une fare prijelo? V vsi fari, Bog vé in mati božja na Šmarni gori, da je res, — eden! — piši in beri: samo eden edini je bil, ki je znal na prvih pet vprašanj iz katekizma nemško odgovarjati. Bil je lovec, in kadar so bili lovci v krčmah dobre volje, so ga barali: No Luka! „Wer hat Alles erschaffen?“ in Luka se je odrezal: „Gott hat Himmel und Erde und Alles, was ist, erschaffen.“ In tako je odgovarjal na vseh pet vprašanj in prašavci in poslušavci so se rahlali, da se je krčma tresla. — Oh, koliko truda so izgubili ubogi kateheti, ki so to faro podučevali, koliko zlatih ur otroci, ki so v tako šolo hodili! Pomislimo, kako ajdovsko nevedna bi bila taka fara, ako bi duhovščina ne bila zunaj šole k tako imenovanemu otročjemu spraševanju otrok klicala in jih krščanskega nauka v slovenski besedi učila.

Če je nemščina ondi tako reven sad obrodila, kjer so se pridni učitelji toliko let trudili, kaj še le ondi, kjer so bili bolj mrzli učitelji. Žalostna mu majka takemu učitelju, ki je toliko let slovenskim otrokom nemščino v glavo ubijal, ob času svoje smrti pa tako reven sad svojega trudapolnega življenja videl!

Še celó po mestih, kjer so samo ljudske šole bile, je nemščina kaj malo sadú obrodila. Poznam prav poštenega, 70 let starega moža, ki je v tako šolo hodil, ter je pravil, „da so jih tačas v šoli g. katehet vso zimo po nemško krščanskega nauka učili, za velikonočno spoved so jih pa po kranjsko spraševali, pa nobeden ni nič znal, samo jez sem jim pet štukov povedal, pa so se še čudili, da jih znam. Pa če sem jih znal, saj me jih niso oni, ampak mati naučili.“ V ravno tem mesticu, kjer se je v ljudski šoli pridno nemščina učila, je še dandanašnji nekaj odraslih ljudi, ki slovenski jezik z nemškimi črkami pišejo, ker se slovenskih niso učili, — nemškega jezika pa ne naučili!

Berite le sestavek, ki so jih učenci nemških ljudskih šol skovali, in bode videli, kako strašne so te „abänderunge“ in „abwandlerunge“, ter se bode prepričali, da je res jalovo delo v ljudskih šolah nemščino učiti. Kako nemščino celó taki pišejo, ki so glavno šolo obiskovali, naj podam tukaj mal izgled. Tedaj posluš! „Die Herrn Werden Gebeten wegen die schematismuss und vier die direktorjum, und wegen die Seelen, und wer wegen Militär was zu thun gehabt hat, das sollen bald berichtigen. N. N. Tekanatt Potte.“

Sledeči sestavek, ki ga je pisal neki človek, ki misli, da je „zvezda“ tistega kraja in drugim advokatuje, naj priča, kake neumnosti ljudje pišejo, ki so se le nekoliko učili nemške otrobe vezati. Glasí se tako-le:

„Armuths-Zeigniss. Es wird hiemit Pfarrämtlich bezeugt, das E. B. in Ihrem 13jährigen Lebenswandel, ohne des Leiblichen Vatter in D.... H.-Nr. 41, das Müheselihe Lebenswandel unterbringt seit Ihrer geburt, mit dem Abkomen dessen Vatter B. B. Nun von dem Stiffvattter F. P. und der Mutter E. ernährt ist, mit der Gesellschaft zweyter Ehezüglinge. In Folge dessen ganz Aufrichtig zu sagen, dieses Madel würdiget dem vollkommenen Anspruche auf die Theilweise Erbschaft nach dem Herrn Pfarrer J. B.“ — Kakošna sreča, ako bi vsi Slovenci tako nemščino pisali!

Poglejmo pa, kako lepo napredujejo šole, kar se je leta 1848. nemška tlaka iz njih odpravila. Idite po farah, ali prašajte duhovne gospode, ali šolske nadzornike, in bode videli in izvedeli, da mladina zná po večem brati, mnogo jih tudi čedno piše, kar nam pričajo pisma, ki so jih vojaki z lastno roko domu pisali, kar nam pričajo listi, ki jih pišejo sinovi in hčere, ki niso nikdar druge šole videli, kakor ljudsko slovensko.

Prav smešno je bilo, ko neki fajmošter enega dne 18 srenjskih odbornikov pred se pokliče, ter jih praša, kako naj se v šoli uči, nemško ali slovensko? Nekoliko jih pravi: Nemško. *Fajmošter* prašajo: Zakaj? *Odborniki* odgovorijo: Da bojo gospôdo v kancelijah zastopili, in njena pisma znali brati.“ *Fajmošter*: „Je li ste vi tudi kdaj v našo nemško šolo hodili?“ *Odborniki* odgovorijo: „Vsi smo se izšolali v domači nemški šoli.“ *Fajmošter*: „Koliko vas pa zná brati?“ Zdaj nastane molčanje in samo trije so znali brati, pa še ti so vsi trije glavno šolo in še druge šole obiskovali. *Fajmošter*: „Kaj imate tedaj dobička od nemške šole?“ *Odborniki*: „Res nič.“ — *Fajmošter*: „Poslušajte, kako pa vaši otroci znajo lepo pisati in sestavljati. Zdaj jim bere nektare otročje šolske sestavke ter jih praša, kako so jim kaj všeč? Vsi rečejo: „Tega otroci niso pisali.“ *Fajmošter*: „Kdo pravi, da ne?“ „Poglej, Jože, to je pisal tvoj Jožek; poglej sem, Miha, to je pisala tvoja Micka“ itd. Možje, ki so znali brati, so pritrdili drugim, da je res, kar so jim fajmošter brali, in sklep je bil: „Ker res ne moremo reči, da bi se bili mi v nemški šoli saj slovensko brati in pisati naučili, naj bo toraj naša šola slovenska, kancelije pa naj bi bile tudi slovenske!“

Kako malo so nemške ljudske šole sadú obrodile, se je na prvi pogled pri šolskih spraševanjih videlo.

Kjer koli sem bil v nemških ljudskih šolah na skušnji, je bilo strašno dolg čas. Kadar je branje je njalo, je imel učitelj komaj še par otrok, s kterimi se je produciral, in znan mi je tak, ki je iz „kofrehnena“ samo 3 odgovore znal, pa je bil prvi „premier.“ V Šentrupertu sem bil kdaj na skušnji, kjer je učitelj samo nekega Ferdinanda imel, ki ga je zmiraj na vprašanje klicel. „No, zdaj bo pa Rechnen“ — so djali gospod dekan in učitelj se je zadr: „Ferdinand, komm!“ In sopet so djali: „zdaj pa diktando“ in učitelj se dere: „Ferdinand komm!“ in tako je šlo: „Ferdinand komm“, „Ferdinand komm“ brez konca in kraja. Večini šolarjev se pa še sanjalo ni, kaj da ta Ferdinand na tabli copra! Ferdinand pa je že po materi nekaj nemškega znal.

Veliko bi še vedel povedati, kakošen sad je nemščina v ljudskih šolah rodila, pa se nadjam, da bodo še drugi povedali, kar so zastran nemščine skusili. Le to še trdim, da največ ljudskih učiteljev je bilo v naših šolah, kateri so vse svoje žive dni mladino nemško učili, pa tudi enega niso toliko naučili, da bi bil res nemško govoril in nemške knjige in spise razumel; prav prav malo pa jih je, kateri bi bili vse svoje žive dni toliko ljudi nemškega jezika dobro naučili, kolikor imajo na eni sami roki prstov. Kdor tega ne verjame, naj bara

po deželi, po farah. Kdor na Kranjskem nemški zná, se je tega naučil v glavnih, večidel pa še le v latinskih ali realnih šolah, ali pa je šel med Nemce se nemščine učiti.

Ako pa nemška ljudska šola kdaj, ko je bil tudi učni jezik samo nemški, skoraj nikakoršnega sadú ni obrodila, ali ga bo mar prihodnjič, ko se ji saj zdaj še ne misli v naših šolah tako velika pravica dati, kakor jo je kdaj imela? Gotovo je, da so prazno slamo mlatili naši učitelji po nemških ljudskih šolah, pa sopotet jo bodo mlatili, ako se nemška tlaka na škodo mnogim drugim naukom, ki jih naši ljudje tako krvavo potrebujejo za življenje, v naše šole po željah nemškutarskih zopet vpelje.

(Dalje prihodnjič.)

Slovensko slovstvo.

„Čitavnica.“

Podučni spisi za slovenski národ. Vreduje dr. Ivan Geršak.

VII. zvezek.

Dan danes, ko si naši sovražniki prizadevajo, vse naše slovstvo z mezincem obseči, nas obveseli vsaka knjiga, ki v domači besedi nastopi pot med slovenski svet. Razveseli nas pa tem bolj, čem bolje je pisana ter duševnim potrebam našega naroda primerna. To veljá, kar bode gotovo vsak rad pritrnil, posebno o Geršakovi „Čitavnici.“

Ravno je 3. zvezek pred menó in veselo spolnujem pretresavčevo dolžnost, kajti tudi ta zvezek ni zaostal za unima, še celó prekosil ju je v marsikterem oziru. Tú je že prvi sostavek, ki nas mika. „Uspeh človeške modrosti“ se imenuje, in starešina slovenskih rodoljubov v Gradcu mu je pisatelj. Z živo besedo nas vodi po zmotah starega sveta, ter popisuje najslabše strani njegove, to je, sužnje in gledališčne borije v okresnicah (cirkusih). S strahom in milovanjem se oziramo po teh nesrečnikih, za ktere zakoni niso bili pisani in se jim je hujše od živali godilo, kar pisatelj prav na tenko popisuje. Če bi v tem lepem spisu smel kaj ovreči, bi bilo to, da se mi dozdeva, da učeni pisavec stari svet z Rimljani in Grki identificira, kar se prav dostikrat tudi drugej nahaja, česar so pa zgodovinarji krivi. Do novejših časov se zgodovina na druge narode starega sveta ni tako ozirala, kakor bi bilo treba; govorilo se je o njih ubogo malo in skoraj le Rimljani in Grki so po stari zgodovini gospodovali. Tega pa ne smemo več. Če se pa oziramo, kakor se spodobi poleg omenjenih dveh narodov tudi na druge starega sveta, se pa tudi marsiktera misel presukne. Tako na pr. ne bode g. pisavčevo mnenje obveljalo, da starim ni bila ženska prav za prav človek (str. 191), ker stari Indijani so ženske zeló čislali in ljubeznjivo ž njimi ravnali. Ženske so bile pri njih čisto proste in v njihovem zakoniku je stalo, da se ženski ne smé življenje vzeti, češ, da meč ni za-njo stvarjen, še celó s cvetico je ne smeš udariti (Weiss „Weltgeschichte“ I. 84). Dalje bi bili radi, da bi se bil pisatelj ozrl v zgodovini nekaj nazaj, ter na pr. pogledal, kje je sužnosti prvi sled in kako so prej s sužnji ravnali. On nam popisuje zmote človeškega duha v oni dôbi, ko je bilo res med Rimljani že vse oživinjeno in surovo, to je, za Cezarov, ko je denar iz vseh krajev tadanjega sveta vrel v Rim in postopinski, omehkuženi in razuzdani Rimljan ni imel družega skrbeti, kakor kako bi se bogastva in obilosti iznebil. S kratka, to je tista dôba, ko je bila nesramnost življenja do vrhunca prikupela. Zgodovina nam pa tudi pové, da so Grki s sužnji za Solona in pozneje lepo ravnali, skoraj takisto, kakor mi danes s posli. Smeli so posvečene kraje ob-

iskovati, o tadanjih praznicah se čisto izpočiti in le tadaj umorjeni biti, če jih je bilo sodstvo obsodilo. Tudi je smel sužnji tirjati, da ga izpusté iz ene službe ter ga dadó družemu gospodarju (Weiss op. c. I. 269). — Samó to malenkost opazim k temu res lepemu spisu, in ji dodam še željo, da bi g. pisatelja že v prihodnjem zvezku zopet srečali.

Če smo tú naleteli na slabosti in zmote človeškega duha, nam pa dr. Šubic v „pota človeške omike“ odgrne kreposti in moč njegovo. O celem spisu se bo smelo sojevati, kadar bode gotov, a to, kar je kritika že prej o njem rekla, veljá tudi o tem oddelku, v katerem je govorica o natoročutji starih narodov in o najdbah novega sveta in njenih (napak nje) nasledkih. O najdbah novega sveta je obširnije pisano, kar gotovo ni knjigi v kvar. Dobro bi bilo, da bi bil segel pisatelj tam, kjer o natoročutji govori, do današnjih časov, ker to bi bila za natoroljubne Slovence prav zanimiva razpravica. Lahko bi bil pisatelj to storil, ker bi se bil tudi tú lahko naslonil na Humboldtovo „kosmo“, ki to stvar obširno popisuje. Segel naj bi bil v bogati zaklad slovanske narodne poezije, in dobil bi bil marsikaj tako nježnega in visoko pesniškega, česar je pri družih narodih zastoj iskal. Ne bilo bi napak, ako bi g. pisatelj dal vés spis v posebni knjižici na svetlo in tedaj sem si svest, da te opazke ne bode pozabil. Še to naj dostavim, da ni res, dasiravno to tudi Humboldt („Kosmos“ II. 10. Stuttgart 1847) trdi, da bi Grki ne bili popisovali natore in njenih prikazni. Teokrit je neizrečeno mično in na tanko popisoval lepoto natore v pesmih, ktere imenujemo idylle (= podobice).

(Konec prihodnjič.)

Klasja z domačega polja,

ki ga izdajata po založniku O. Wagnerji v Ljubljani gospoda Jož. Jurčič in Jož. Stritar — prvi snopič je prišel ravnokar na svetlo. Na 6 pôlah obsega 1. Prešernovo življenje, 2. Pretres njegovih poezij in 3. prvi del njegovih že leta 1847. natisnjenih pesem. Dodana je temu snopiču kamnotisna dobra podoba Prešernova, ktera je dokaj bolje memo neke malane slike; tedaj nam dragocen spominek.

Življenjepiš je celó na kratko načrtan. Če tudi je resnica, kakor pisatelj sam pravi, da Prešernovo življenje je bilo „preprosto in vsakdanje“, bi nam vendar drago bilo, da bi se bilo kaj več povedalo po tvarini, ki je, razun Levičnikovega spisa v „Laibacher Zeitung“ 1849. leta, neki že nabrana, in zlasti iz onega časa, ko je Prešernovo literarno delovanje in občenje njegovo z mnogimi slovanskimi možaki, kakor s Čelakovskim, Stanko Vrazem itd. med letom 1830. in 1840. najbolj na glasu bilo. Tak popis bi večino občinstva mnogo bolj zanimal, kakor tanka preiskava, ali je bil Prešerin — v to ali unozaljubljen. Po starih „perijohah“ ki se vendar še nahajajo, bi se bilo tudi lahko za trdno izvedelo, kdaj je v gimnazijske šole prišel in kdaj jih dovršil, kakor tudi to, ali je res v Ribnici v ljudske šole hodil takrat, ko je žlahtnik njegov Valentin Prešerin ondi dekan bil, ali ne, kajti po Lesarjevem popisu „ribniške doline“, ki našteva ondašnje dekane, je bil Valentin Prešerin od leta 1819. do 1833. dekan v Ribnici, v življenjepišu se pa pravi, da je „od tod (Ribnice) 1811. leta menda prišel v Ljubljano.“ To so sicer malenkosti, vendar ker ne segajo v starodavnost in je življenjepiš slavnega pesnika že tako ubog, naj bi saj take zgodovinske črtice do resnice dognane se svetu podale. — Da bi bilo kaj literarne zapuščine Prešernove „na dvo-rišču“ zgorélo, tudi mi z gosp. življenjepišcem vred ne verjamemo; rajnki Dagarin, bivši takrat dekan v Kranji, ki je nektera pisma, odlomek v „Koledarčku“ natisnjene „Parizine“, en epigram in prevod A. Grün-ove